

Verhaal behorende bij de les

Tuinsafari

door Lida Dijkstra

‘Wat kijk jij sip?’ zegt opa als hij met zijn schoffel het tuinpad oploopt. Opa woont vlakbij Jip. Af en toe helpt hij een handje in de tuin.

Jip zit te balen op de rand van de zandbak. ‘Pepijn gaat deze zomer met zijn ouders naar Afrika,’ zegt hij. ‘Ze gaan op safari om de Grote Vijf te fotograferen.’

‘O ja?’ zegt opa geïnteresseerd. ‘Daar heb ik over gelezen. Dat zijn de buffel, de leeuw, het luipaard, de olifant en eh...’

‘De neushoorn,’ zegt Jip. ‘Pepijn doet altijd geweldige dingen. Wij doen nooit iets leuks. Ik zit hier maar in deze stomme tuin.’ Hij smijt boos een handvol zand naar een **spinnenweb**. De **spin** vlucht geschrokken weg.

‘Stomme tuin?’ vraagt opa. ‘Deze tuin is een wereld op zich, meneertje. Hij barst van de geheimen.’

‘Vast,’ zegt Jip.

‘Echt waar,’ knikt opa. ‘Weet je wat? Morgen spreken wij af. Om zes uur ‘s ochtends, hier bij de zandbak.’

‘Zo vroeg? Waarom dan?’

‘Jij en ik gaan op tuinsafari,’ zegt opa.

‘Wat is dat?’

‘Dat zie je vanzelf. Zes uur. Safari’s beginnen altijd voor dag en dauw.’ Opa wandelt weg en begint neuriënd tussen de **lavendel** en de **vlinderstruiken** te schoffelen.

De volgende ochtend is Jip heel benieuwd. Mama deed bij het ontbijt ook al zo geheimzinnig, want opa had haar gisteren gebeld.

Om zes uur staat hij naast de zandbak. Op het dak van de burens zit een fluitende **merel**. Tussen de struiken ritselt iets. Zou daar een **muis** rondscharrelen?

Piepend gaat het tuinhekje open. Daar is opa. Hij heeft een pet op en een fototoestel om zijn nek. ‘Klaar voor de safari?’ vraagt hij opgewekt.

‘Jawel,’ zegt Jip. ‘Maar ik snap er nog steeds niks van.’

‘Nou, kijk,’ zegt opa. ‘Iedere tuin is een wildernis voor kriebelbeestjes. Er wonen honderden kleine diertjes onder stenen, in kieren en tussen planten. En wij gaan zo veel mogelijk soorten zoeken. En fotograferen!’ Hij houdt zijn fototoestel omhoog. ‘Hier zit een speciale lens op. Een macrolens, noemen ze dat. Daarmee kun je kleine dingen groot in beeld brengen. Je kunt zó dichtbij komen dat je de haren op de poot van een **vlieg** kunt tellen. En jij mag fotograferen vandaag.’ Hij hangt het fototoestel om Jips nek.

‘Cool!’ zegt Jip. ‘Waar gaan we beginnen?’

‘Hier,’ zegt opa. Hij verzet een bloempot. Er lopen meteen grijze diertjes weg.

‘Die ken ik,’ zegt Jip. ‘Dat zijn **pisbedden**.’

Opa legt uit hoe de camera werkt en Jip maakt een foto. Van heel dichtbij is zelfs een **pisbed** prachtig, ontdekt hij.

Ze lopen door naar het vingerhoedskruid. Een **hommel** duikt zoemend van het ene in het andere bloemetje.

‘Zal ik daar ook een foto van maken?’ vraagt Jip.

‘Absoluut,’ zegt opa. ‘Zal ik laten zien hoe je moet scherpstellen?’

Nu hij erop let, ziet Jip steeds meer insecten en kleine diertjes. Tussen de heerlijk ruikende lavendelbloemetjes vliegen **bijen**. ‘Van de nectar maken ze honing,’ zegt opa.

‘Mmm, dat lust ik wel,’ zegt Jip. Hij ziet een **lieveheersbeestje** in de heg zitten. Jip maakt een foto van heel dichtbij. Net op tijd, want het lieveheersbeestje klapt zijn schildjes open en vliegt weg. ‘Hij had tien stipjes,’ zegt Jip. ‘Dus hij was tien jaar.’

‘Ha ha, zo werkt dat niet,’ zegt opa. ‘Er zijn lieveheersbeestjes met tien, maar ook met twee, vijf of zeven stippen. Dat zijn gewoon andere soorten. Ze krijgen er nooit stipjes bij.’

‘Ik vind ze lief,’ zegt Jip.

‘Jij bent duidelijk geen bladluis,’ zegt opa. ‘Want lieveheersbeestjes eten **bladluizen**.’

‘Dat vinden de bladluizen niet leuk, opa,’ zegt Jip.

‘Maar ik wel,’ zegt opa. ‘Want bladluizen zuigen sap uit planten, waardoor die lelijk worden. Gisteren zag ik ze nog in de roos. Zullen we kijken of ze er nog zitten?’

Jip vindt inderdaad een paar bladluizen. Ook die fotografeert hij. Terwijl hij daarmee bezig is, ziet hij een **libelle** boven de sloot vliegen. Hij wijst.

Opa knikt enthousiast. ‘Prachtig, hè? Het zijn net helikoptertjes. Ze kunnen recht omhoog opstijgen en zelfs achteruit vliegen.’

‘Wauw,’ zegt Jip. Hij maakt een foto.

‘Hoeveel verschillende dieren hebben we nu al gevonden tijdens onze tuinsafari?’ vraagt opa.

Jip telt ze in zijn hoofd na. Eerst een pissebed, en toen... en toen... ‘Al zes soorten, opa.’

‘Laten we er dan nog vier zoeken,’ zegt opa. ‘Dan hebben we niet de Grote Vijf op de foto, maar wel De Kleine Tien! O kijk, een koolwitje!’

Jip holt achter de **vlinder** aan. Opa houdt zijn pet vast en rent weer achter Jip aan. ‘Wacht op mij! Weet je dat dat koolwitje een rups is geweest die zo vies smaakt, dat vogels hem niet lusten?’

Maar Jip luistert niet, want hij ziet tussen de bedauwde grassprietten alweer een **sprinkhaan** rondspringen.